

здобувши незалежність, усі ці роки не жили за висловом Поета, “ на нашій – не своїй землі?” З України робили руїну, а ми “дивились та мовчали”. Топталосся та осквернялося найсвітліше і найдорожче, а нашу історію писали за нас, поділяючи Україну на Схід і Захід.

*Доборолась Україна*

*До самого краю.*

*Гірше ляха свої діти*

*Її розпинають.*

Та небайдужі вийшли на Майдан, який продемонстрував єдність, згуртованість і мрію жити вільно на своїй землі. По-новому зазвучало пророче слово генія:

*Борітеся – поборете,*

*Вам Бог помагає.*

На варті нашої свідомості, гідності, історичної пам'яті, віри стоїть Шевченкове Слово, яке допомагає відкрити очі на самих себе і зрозуміти, хто ми, “ чиїх батьків ми діти”. А головне – усвідомити, що ми самобутній народ, який має свою історію, культуру, душу. Справжній патріот, великий Провидець і Пророк, Шевченко заповідав минулим, нині суцям і грядущим поколінням:

*Свою Україну любіть,*

*Любіть її... Во врем'я люте,*

*В останню тяжкую минуту*

*За неї Господа моліть.*

**Бурейко Д.А., здобувач агрономічного факультету**

Науковий керівник – **Тихоненко О.В., канд. філол. наук, доцент**  
Харківський національний аграрний університет ім. В.В. Докучаєва

## **Т.Г.ШЕВЧЕНКО – ОСНОВОПОЛОЖНИК НОВОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ**

У класичній скарбниці літератури кожного народу в низці видатних національних геніїв художнього слова спостерігаємо імена, оповиті особливою любов'ю і славою, які втілили у своїй творчій величі все багатогранне багатство народного духу. В українській літературі таким іменем стало ім'я Тараса Григоровича Шевченка.

Шевченко став родоначальником, основоположником нової української літератури, створивши справжні зразки великої національної літератури, пройнятої патріотичними ідеями свого часу,

вивівши українську літературу на широкий шлях світової літератури. Творчість Шевченка поєднала в собі величезний талант, визначну поетичну культуру, справжню народність, непідробну життєвість. У такому поєднанні й полягала велич поета, що вплинула на подальший розвиток української літератури. На традиціях народного поета зросли видатні класики української літератури – Марко Вовчок, Панас Мирний, Іван Франко, Михайло Старицький, Павло Грабовський, Леся Українка, Михайло Коцюбинський та ін.

У перших своїх літературних спробах Шевченко вперше в українській літературі піднімає тему визвольної боротьби українського народу («Гайдамаки»). Реалізм поета не лише продовжив тенденцію до зображення народного селянського життя, яка ще раніше намітилася в українській літературі, а й розвинув цю тенденцію в напрямі змалювання суспільних відносин у всій їх соціальній гостроті. По-новому Шевченко піднімає тему народу: він показує його в невмирущій величчї прометеївського духу, вільнолюбній гідності і красі. Шевченко бачив у народі головну рушійну силу історичного прогресу й суспільного поступу. Його народність – найповніше втілення думок і сподівань народу, його соціальних ідеалів. Поет виступив як полум'яний трибун, що закликав до свободи і глибоко вірив у тріумф людського визволення.

Збагативши українську літературу своїм «Кобзарем», Шевченко став справжнім «володарем дум», відкрив перед українським письменством нові горизонти і перспективи. У його творчості сфокусувалася епохальна величч літературного і суспільного генія.

Історична заслуга Т.Г. Шевченка полягає в тому, що він поклав основу розвитку нової української літератури, поставив у своїх творах основні питання, що хвилювали народ, накреслив правильний шлях розвитку української літератури.

#### Література

1. Стебун І. Основоположник нової української літератури / І. Стебун // Історико-літературні нариси. – Київ-Львів, 1947. – С.99-122.